

хапнахъ днесъ само сухъ хлѣбъ вмѣсто обѣдъ, тозъ вечеръ, за да вечерямъ бѣхъ принуденъ да прибѣгнѣ до единъ видъ коварнѣ кражбѣ, което като си напомнямъ съ прискърбие го забѣлѣжвамъ тука.

Колкото е економическо ѣденіето, толкозъ повече охотѣ имамы да ядемъ. Силѣтъ на тѣзи необоримѣ истинѣ осѣтихъ въ всичкѣтъ ѣ пълнотѣ днесъ прѣди да свърши слънцето пѣтьтъ си. Между другытъ, които пріятността на въздуха бѣше привлѣкла въ Тюйлери подиръ пладнѣ, имаше и единъ младъ момѣкъ, лѣпотенъ правомъ, който ся виждаше да изучаваше съ рѣдѣкъ любопытность възкръсваніето на пролѣтнѣтъ природѣ; защото не само наблюдаваше внимателно растеніята, но и много пѣтя като истрѣгваше излегка свѣжи стволоче и листовече едва развиты, донасяше ги като быліеринъ (ботаниѣкъ) до устнытъ си. Увѣрихъ ся че тая храна, употребеніето на която ся научихъ отъ исторіѣтъ на коработрушеніята, бѣше твърдѣ слаба. Но азъ обогатихъ знаніята си и съ новы; и тѣй днесъ узнахъ че листовецѣ на костеновото дърво сѣ твърдѣ горчивы и на устата и на сърдцето; че шипокѣтъ не е лошѣ; че липата е тлѣста и колко-годѣ сладичка, и че лиляката е люта на вкусъ и, както мыслѣхъ, вѣрѣдителна.

Тѣзи открытія като си докарвахъ на умъ, упѣтихъ ся къмъ мѣнастырьтъ при Еленѣкъ, като